

L. DŽ. ŠEN

OKRUTNI
PROTIVNIK

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

L. J. Shen

RUTHLESS RIVAL

Copyright © 2022. RUTHLESS RIVAL by L.J. Shen

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Ajvi Vajld, moju prijateljicu advokatkinju,
koja me je naučila da ostati na pravoj strani zakona
nije samo pitanje morala – već je i najisplativije.*

Čovek je, pored svega ostalog, materijalna stvar, lako se
cepa ali se ne može lako zakrpiti.

Ijan Makjuan, *Iskupljenje*

PROLOG

KRISTIJAN

Ništa. Ne. Dodiruj.

Moja majka je uvek naglašavala ovo jedno pravilo, za koje sam kao dete znao da ga ne valja prekršiti, osim ukoliko nisam bio raspoložen da me mlati kaišem i hrani grizom punim žižaka čitavih mesec dana.

Letnji raspust nakon što sam napunio četrnaest godina zapalio je šibicu koja će kasnije sve spaliti. Narandžasta varnica će se uhvatiti i proširiti, proždirući moj život, ostavljajući za sobom fosfat i pepeo.

Mama me je dovela na svoje radno mesto. Iznela je neke čvrste argumente zašto ne mogu da ostanem kod kuće i glupiram se – glavni je bio taj što nije želela da završim kao ostala deca moji vršnjaci: da pušim travu, lomim katance i dostavljam pakete sumnjivog izgleda dilerima droge iz kraja.

Hants Point je bio mesto gde su snovi umirali, i premda ne biste mogli da optužite moju majku da je ikada bila sanjar, ona je na mene gledala kao na prepreku. Nije bilo u njenim planovima da me spasi.

Osim toga, ni ja nisam previše žudeo za tim da ostanem kod kuće i suočim se sa stvarnošću.

Svakog dana sam mogao da joj se pridružim na putu do Park avenije, pod jednim uslovom – da svojim prljavim rukama ne dodirujem ništa u penthausu porodice Rot. Ni preskupi nameštaj Henredon, ni erkere, ni sobno bilje uvezeno iz Holandije, a sasvim sigurno – i bez svake sumnje – *ni* devojku.

„Ona je posebna. Ne sme da se uprlja. Gospodin Rot je voli više nego svoje oči u glavi“, podsetila me je mama, doseljenica iz Belorusije, svojim engleskim sa teškim naglaskom, dok smo se vozili autobusom, stešnjeni poput sardina sa drugim čistačima, baštovanima i vratarima.

Arija Rot mi je zagorčavala život i pre nego što sam je upoznao. Nedodirljivi fini dragulj, dragocen u poređenju sa mojim bezvrednim postojanjem. U godinama pre nego što sam je upoznao, predstavljala je tek neprijatnu ideju. Avatar sa sjajnim kikama, razmažena i cmizdrava. Nisam želeo da je upoznam. U stvari, često bih noću ležao u krevetu, pitajući se kakve li uzbudljive, skupe avanture prilagođene svom uzrastu planira, poželevši joj sve moguće loše stvari. Čudne saobraćajne nesreće, pad sa litice, avionske udese, skorbut. Sve je moglo da prođe, i u mojoj glavi, privilegovana Arija Rot prolazila je kroz niz užasa dok sam ja ležao na kauču uz kokice i smejaio se.

Nije mi se dopadalo ništa što sam čuo o Ariji iz oduševljenog pričanja moje majke. Da bi stvar bila još bolnija, bila mi je vršnjakinja, što je poređenje naših života činilo neizbežnim i izbezumljujućim.

Ona je bila princeza u kuli od slonovače na Aper Ist Sajdu, živela je u penthausu koji se protezao na četiri stotine i pedeset kvadratnih metara, prostoru koji nisam mogao ni da poimam, a kamoli da zamislim. Ja sam, s druge strane, bio zaglavljnjen u predratnoj garsonjeri u Hants Pointu, gde su zvuke mog odrastanja činile glasne rasprave pod mojim prozorom između seksualnih radnica i njihovih mušterija i gde je, sprat niže, gospođa Van grdila svog muža.

Arijin život je mirisao na cveće, butike i sveće s mirisom voća – čiji se blagi miris zadržavao na odeći moje majke kada bi se vratila kući – dok je smrad obližnje riblje pijace bio toliko snažan da je prodirao u zidove našeg stana.

Arija je bila lepa – majka je neprestano pričala o njenim očima boje smaragda – dok sam ja bio štrkljast i nespretan. Sve sama kolena i uši koje štrče iz nasumično nacrtanog čiča Gliše. Mama je rekla da ću se vremenom razviti ali sam, zbog neodgovarajuće ishrane, nekako sumnjao u to. Izgleda da je i moj otac bio takav. Štrljast dok je odrastao ali naočit pošto je izrastao. Pošto skota nikada nisam upoznao, nisam imao načina da potvrdim ovu tvrdnju. Otac deteta Ruslane Ivanove bio je oženjen drugom ženom i živio u Minsku sa svoja tri deteta i dva ružna kera. Kada ga je obavestila da je trudna sa mnom, dobila je oproštajni poklon u vidu avionske karte za Njujork u jednom smeru zajedno sa zahtevom da ga više nikada ne kontaktira.

Pošto moja majka nije imala porodicu – njena samohrana majka je umrla nekoliko godina ranije – to se činilo kao savršeno razumno rešenje za sve zainteresovane strane. Osim mene, naravno.

Tako smo ostali sami u Velikoj jabuci, odnoseći se prema životu kao da nam diše za vrat. Ili nas je možda već uhvatio za vrat, prekinuvši nam snabdevanje vazduhom. Uvek sam osećao kao da se borimo da dođemo do nečeg – vazduha, vode, struje ili prava da postojimo.

Što me dovodi do poslednjeg, inkriminišućeg greha nad grehovima koje je Arija Rot počinila, kao i glavnog razloga zašto nikada nisam želeo da je upoznam – Arija je imala porodicu.

Majku. Oca. Ujake i tetke u izobilju. Imala je baku u Severnoj Karolini, koju je posećivala za uskršnje praznike, i rođake u Koloradu sa kojima je išla na snoubording za božićne praznike. Njen život je imao kontekst, pravac, priču. Bio je uokviren,

potpuno iscrtan, svi pojedinačni delovi uredno obojeni, dok se moj činio prazan i nepovezan.

Bila je tu mama ali je izgledalo kao da smo se slučajno spojili. Tu su bili susedi koje mama nije marila da upozna, seksualne radnice koje su mi nudile stvari u zamenu za moj školski ručak, kao i njujorška policija koja se dvaput nedeljno dovozila u moj kraj i razvlačila žutu traku preko razbijenih prednjih prozora. Sreća je pripadala drugim ljudima. Ljudima koje nismo znali, koji su živeli u drugim ulicama i vodili drugačije živote.

Oduvek sam se osećao kao gost u svetu – kao posmatrač. Ali, ako ću posmatrati tuđe živote, onda to mogu da budu i Rotovi, koji su vodili savršene, živopisne živote.

I tako, kako bih utekao iz paklene rupe u kojoj sam rođen, sve što je trebalo da uradim bilo je da pratim uputstva.

Ništa. Ne. Dodiruj.

Na kraju, nisam samo dodirnuo nešto.

Dodirnuo sam ono najdragocenije u kući Rotovih.

Devojku.

PRVO POGLAVLJE

ARIJA

Sadašnjost

Doći će.

Znala sam, čak i ako kasni. Što se nikada nije dogodilo, sve do danas.

Sastajali smo se svake prve subote u mesecu.

Pojavio bi se naoružan lukavim osmehom, sa dve kutije sa birijanijem i poslednjim nečuvenim tračem sa posla, koji je bio bolji od bilo kojeg rijalitija na televiziji.

Protezala sam se ispod manastirske zgrade sa pogledom na gotski vrt, mrdajući prstima u pradinim cipelama, đonovima dodirujući srednjovekovni stub.

Bez obzira na svoje godine ili koliko dobro sam savladala veštinu da budem nemilosrdna poslovna žena, tokom naših mesečnih poseta muzeju Klojsters, uvek sam se osećala kao kakva petnaestogodišnjakinja, bubuljičava i zahvalna na mrvicama intimnosti i naklonosti bačenim pred mene.

„Dušo, pomeri se. Hrana mi kaplje.“

Vidite? Došao je.

Podvukla sam noge pod zadnjicu, ostavljajući tati prostora da se smesti. Iz plastične kese je izvadio dve zamašćene kutije i pružio mi jednu.

„Izgledaš užasno“, primetila sam, otvarajući svoju kutiju. Miris muškarnog oraščica i šafrona mi se uvukao u nos, od čega mi je voda pošla na usta. Otac je bio zajapuren i sa podočnjacima, lica iskrivljenog u grimasu.

„Pa, ti izgledaš fantastično, kao i obično.“ Poljubio me je u obraz, naslanjajući se na stub ispred mene tako da smo bili licem u lice.

Gurnula sam hranu plastičnom viljuškom. Mekani komadi piletine su se raspali nad jastukom od pirinča. Uzela sam zalogaj u usta, sklapajući oči. „Mogla bih da jedem ovo triput dnevno, svaki dan.“

„Mogao bih da poverujem u to, pošto si čitavu četvrtu godinu živela samo na ćuftama i makaronama sa sirom.“ Zakikotao se. „Kako ide pokoravanje sveta?“

„Sporo ali sigurno.“ Otvorila sam oči. Gurkao je hranu naokolo. Prvo, zakasnio je, a sada sam primetila da ga jedva prepoznajem. Nije ga odavala građa niti pomalo zgužvana odeća ili nepodšišana kosa već izraz na njegovom licu koji nisam videla u poslednje trideset dve godine koliko sam ga poznavala.

„Nego, kako si?“, sisala sam zupce moje viljuške.

Zazujao mu je telefon koji je bio uguran u prednji džep pantalonu. Zeleno svetlo je zasijalo kroz tkaninu. Ignorisao ga je. „Dobro. Zauzeto. Pod revizijom smo, tako da je kancelarija ispretumbana. Svi trče naokolo kao obezglavljene kokoške.“

„Ne opet.“ Posegnula sam u njegovu kutiju, pecajući krompir skriven pod brdom pirinča i proturivši ga između usana. „Ali to objašnjava neke stvari.“

„Koje stvari?“ Izgledao je oprezno.

„Izgledaš mi pomalo smeteno.“

„Ma, prava gnjavaža, ali nije mi to prvi put. Kako je na poslu?“

„Zapravo, treba mi tvoje mišljenje u vezi jednog klijenta.“ Bacila sam se na tu temu kada mu je telefon ponovo zavibrirao u džepu. Zaškiljila sam prema fontani u središtu vrta, bez reči pokazujući da je u redu da prihvati poziv.

Umesto toga, tata je iz kese sa hranom izvukao papirnu salvetu i potapkao se po čelu. Papir u obliku oblaka zalepio mu se za znoj. Bilo je oko nula stepeni. Zašto se ovaj čovek toliko znoji?

„A kako je Džilijan?“ Povisio je ton za oktavu. Osećanje nevolje, poput slabšaše, jedva vidljive pukotine u zidu, uspuzalo mi je uz kožu. „Zar mi nisi rekla da je njena baka prošle nedelje imala operaciju kuka. Zamolio sam sekretaricu da joj pošalje cveće.“

Naravno da jeste. Tata je bio osoba u koju sam imala puno poverenje. Dok je moja mama bila roditeljka koja bi uvek odočila i kojoj je uvek falilo novca – uvek poslednja da shvati kroz šta prolazim, nesvesna mojih osećanja, odsutna tokom ključnih događaja u mom životu – tata se sećao rođendana, datuma diplomiranja i kako sam bila obučena za ceremonije bat micve mojih prijateljica. Bio je tu tokom mojih raskida, devojačkih drama, osnivanja moje firme, pregledao je i najsitnije detalje ugovora sa mnom. Bio je majka, otac, brat i sestra, drug. Sidro u nemirnom moru života.

„Baka Džoj je dobro.“ Pružila sam mu svoje papirne salвете, radoznalo ga odmeravajući. „Već zapoveda Džilijaninoj mami. Slušaj, jesi li...“

Telefon mu je zazvonio po treći put za minut.

„Trebalo bi da se javiš.“

„Ne, ne.“ Osvrnuo se oko nas, bled kao čaršav.

„Ko god pokušava da te pozove neće odustati.“

„Stvarno, Ari, radije bih da čujem kako si provela radnu nedelju.“

„Bila je dobra, sadržajna i okončala se. A sad se javi.“ Pokazala sam na ono za šta sam pretpostavila da je uzrok njegovog čudnog ponašanja.

Uz težak uzdah i zdravu dozu rezignacije, tata je napokon izvadio telefon i tako ga snažno prislonio na uvo da mu je ono pobeležo poput slonovače.

„Konrad Rot ovde. Da. Da.“ Zastao je, a oči su mu pomahnitalo zaigrale. Kutija sa birijanijem iskliznula mu je između prstiju i sručila se na drevni kamen. Uzalud sam pokušala da je uhvatim. „Da. Znam. Hvala vam. Imam zastupnika. Ne, neću davati komentare.“

Zastupnik? Komentar? Zbog revizije?

Ljudi su lebdeli duž lukova. Turisti su čučali da slikaju vrt. Roj dece se vrteo oko stubova, smeh im je odzvanjao poput crkvenih zvona. Ustala sam i počela da čistim nered koji je tata napravio na tlu.

U redu je, govorila sam sebi. Nijedna kompanija ne želi da bude pod revizijom, pogotovo ne neki hedž fond.

Ali čak i dok sam samu sebe zavaravala ovim izgovorom, nisam mogla da ga u potpunosti prihvatim. Ovde se nije radilo o poslu. Tata nije trpeo nesanicu – niti gubio razum – zbog posla.

Prekinuo je vezu. Pogledi su nam se sreli.

Pre nego što je progovorio, znala sam. Zнала sam da ću za nekoliko minuta padati, padati, padati. Da me ništa ne može zaustaviti. Da je ovo veće od mene, pa čak i od njega.

„Ari, treba da znaš nešto...“

Zatvorila sam oči i oštro udahnula, onako kako se udiše pre nego što se skoči u vodu.

Znajući da ništa više neće biti isto.